

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9962 van 15 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (eerste verzoeker) en X (tweede verzoekster), die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 december 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden, ingediend op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SPELEERS, die loco advocaat J. LAMON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker diende op 31 juli 2000 een asielaanvraag in.

1.2. Tweede verzoekster diende op 6 september 2000 een asielaanvraag in.

1.3. Op 21 september 2000 trof de gemachtigde van de minister zowel ten aanzien van eerste verzoeker als ten aanzien van tweede verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26 bis).

1.4. Op 17 juni 2003 trof de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dringend beroep een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf zowel ten aanzien van eerste verzoeker als ten aanzien van tweede verzoekster. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Deze beroepen werden bij arrest nr. 168.426 van 2 maart 2007 verworpen door de Raad van State.

1.5. Op 22 december 2003 diende verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de minister besliste op 12 februari 2007 om de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd op 23 oktober 2007 ter kennis gebracht van verzoekers tesamen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 7 december 2007 trok de gemachtigde van de minister de in punt 1.6. vermelde beslissing om de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren, in.

1.8. De gemachtigde van de minister besliste op 17 december 2007 om de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd verzoekers op 28 december 2007 ter kennis gebracht.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het Buitenland. Betrokkenen vroegen op 31/07/2000 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd op 19/06/2003 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 23/06/2003. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Beroep bij de Raad van State werd verworpen (RvS arrest 168.426) op 15/03/2007. Betrokkenen beroepen zich op de vrees voor hun leven in het geval zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst of van verblijf en op hun behoefte aan internationale bescherming. De in ons nationaal recht opgenomen Europese richtlijn 2004/83/EG van 29/04/2004 inzake de minimumnormen voor de voorwaarden die vervuld moeten worden door onderdanen van derde landen of door staatlozen om aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus of door personen die om andere redenen internationale bescherming behoeven en inzake de inhoud van deze statuten, is toepasbaar sinds 10/10/2006. Voor het verkrijgen van een dergelijk statuut inzake internationale bescherming bestaat dan ook een afzonderlijke procedure, voorzien door Artikel 77 §1 en 2, als overgangsmaatregel van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Wat de problemen in het land van herkomst betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat hun leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen problemen zouden

hebben bij een eventuele terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Inzake de aangehaalde problemen van betrokkenen in het land van herkomst en hun daaraan gelieerde en door hun advocaat gestelde onmogelijkheid terug te keren, dient bovendien opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen geen geloof hecht aan hun asielrelaas. Hierover schreef het CGVS in zijn beslissing van 19/06/2003 "Si l'on ajoute à ce constat, les contradictions qui apparaissent entre vos déclarations et celle de votre épouse ainsi que la faiblesse du témoignage de celle-ci relatif à vos activités et, par conséquent, aux ennuis que vous auriez rencontrés, il n'est plus permis d'accorder foi à vos allégations". Met betrekking tot de door de betrokkenen hun advocaat gestelde onmogelijkheid terug te keren naar het land van herkomst kan men tevens opmerken dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn beslissing van 19/06/2003 wees op het lokaal karakter van de door de betrokkenen aangehaalde problemen in het land van herkomst. Aan deze conclusie koppelde het CGVS de mogelijkheid van betrokkenen om zich in een andere streek of dorp in het land van herkomst te vestigen om zich te onttrekken aan de vernoemde problemen. "Enfin, il échet de souligner, à supposer réels les problèmes que vous invoquez, leur caractère local. En effet, rien ne nous permet de penser qu'à partir du moment où vous vous seriez installé dans une autre ville, ou région de la Fédération de Russie, sans travail de surcroît vous pourriez encore la cible de ses menaces.", aldus het CGVS in zijn beslissing van 19/06/2003. Gezien de verzoekers geen enkel nieuw persoonlijk element toevoegen met betrekking tot hun persoonlijke situatie in hun land van herkomst aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, wettigen de elementen ter ondersteuning van het huidig verzoek om machtiging tot verblijf bijgevolgen geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Deze vaststelling laat ons dan ook niet toe om te veronderstellen dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar via de gewone procedure, namelijk via diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Deze procedure verplicht betrokkenen dan ook niet om terug te keren naar Minéral'nyyé, zij kunnen gedurende de tijd die nodig is om de nodige machtiging te verkrijgen in de buurt van Moskou -waar zich de Ambassade bevindt- blijven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat mevrouw N. reeds in aanraking gekomen is met de ordediensten omwille van zwartwerk (PVnr OV..L1.107019/05 opgemaakt op 07/12/2005). Mede hierdoor kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. De overige elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zo kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980. De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Bijgevolg dienen betrokkenen dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hun betekend op 23/10/2007. (...)"

2.2. In een eerste middel roepen verzoekers de schending in van "artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in de bestuurszaken".

2.3. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing gebruik maakt van de Franse taal terwijl de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend in de Nederlandse taal.

2.4. Artikel 41, §1 van de van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (taalwetten in bestuurszaken) bepaalt het volgende:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is opgesteld in het Nederlands conform de taal waarvan verzoekers zich hebben bediend bij de aanvraag om verblijfsmachtiging. Bepaalde stukken uit de in punt 1.4. vermelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 17 juni 2003, getroffen ten aanzien van eerste verzoeker, worden hierin hernomen. De beslissing van de CGVS werd in het Frans opgesteld in toepassing van artikel 51/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. De geciteerde passages van de beslissing van de CGVS staan echter tussen aanhalingstekens en zijn cursief gedrukt, om duidelijk te maken dat deze citaten letterlijk zijn overgenomen uit de beslissing van de CGVS. De citaten worden bovendien geparafraseerd in de beschouwingen van de gemachtigde van de minister. De gemachtigde van de minister stelt eerst in het Nederlands wat de CGVS geconcludeerd heeft om vervolgens de bewuste passage uit de beslissing van de CGVS te citeren. De bestreden beslissing behoudt een identieke inhoud, zelfs wanneer de bedoelde passages zouden worden weggelaten. De citaten vormen dus zeker geen doorslaggevend onderdeel van de bestreden beslissing en werden enkel ter wille van de volledigheid aan de in het Nederlands opgestelde beslissing toegevoegd. Het aanhalen in de bestreden beslissing van een uittreksel uit een Franstalige beslissing van de CGVS waarvan geen officiële vertaling bestaat, vormt geen inbreuk op de taalwetten in bestuurszaken (cfr. R.v.St., nr. 14.350, 12 november 1970).

Het eerste middel is ongegrond.

2.7. In een tweede middel voeren verzoekers aan dat de beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden onontvankelijk te verklaren, “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de materiële motiveringsplicht”, schendt.

2.8. Verzoekers verwoorden hun grieven als volgt:

“(…) A. Doordat de bestreden beslissing stelt dat aan verzoekers geen gunstige regeling kan worden toegestaan omdat mevrouw Nikolaeva in aanraking gekomen is met de ordediensten omwille van zwartwerk.

Terwijl dit argument helemaal niet bewezen wordt.

Zodat deze elke grondslag mist en niet van die aard is de bestreden beslissing te dragen en dus de motiveringsplicht schendt.

Toelichting:

De motiveringsplicht houdt onder meer in dat gegeven argumenten voldoende draagkrachtig moeten zijn om de beslissing te verantwoorden.

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat geen gunstige regeling aan betrokkenen kan worden toegekend omdat mevrouw Nikolaeva in aanraking zou gekomen zijn met de ordediensten inzake zwartwerk.

Verwerende partij toont hier op geen enkele wijze aan dat de openbare veiligheid in het gedrang zou komen indien aan betrokkenen een machtiging zou worden toegekend. Nergens wordt ook de noodzaak aangetoond. Méér nog, nergens wordt enige bewijs verstrekt. Er ligt geen enkele veroordeling voor.

Verwerende partij beperkt zich tot het vermelden van een P.V. nummer.

Wat de inhoud ook moge zijn van dit proces-verbaal, het moge duidelijk zijn dat een P.V. geen veroordeling inhoudt.

Bovendien kan dit gegeven argument helemaal niet spelen ten aanzien van de heer Nikolaev.

Nochtans stelt verwerende partij dat dus ook aan hem geen gunstige regeling kan worden toegekend omdat mevrouw in aanraking is gekomen met de ordediensten.

Verwerende partij schendt hier flagrant de motiveringsplicht. Het middel is gegrond.

B. Doordat de bestreden beslissing stelt dat voor het verkrijgen van een statuut inzake internationale bescherming een afzonderlijke procedure bestaat.

Terwijl deze procedure niet van toepassing is op verzoekers en aldus niet ter zake zodat de bestreden beslissing foutieve, niet afdoende argumentatie bevat,

Toelichting:

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers zich beroepen op de vrees voor hun leven in geval zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst of van verblijf en op hun behoefte aan internationale bescherming.

Verwerende partij antwoordt hierop dat voor het verkrijgen van een statuut inzake internationale bescherming een afzonderlijke procedure bestaat.

Impliciet geeft verwerende partij hiermee aan dat verzoekers zich zouden moeten beroepen op deze afzonderlijke procedure, voorzien door de artikelen 77 § 1 en 2, als overgangsmaatregel van de wet van

15/09/2006 tot wijziging van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dit artikel bepaalt het volgende(...) Deze bepalingen zijn in werking getreden op 10/10/2006 bij K.B. dd. 03/10/2006.

Artikel 77 § 1 van de wet van 15/09/2006 heeft betrekking op de asielaanvragen die in behandeling waren of die ingediend waren op datum van de inwerkingtreding van de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming, zijnde 10/10/2006.

Dit was niet het geval voor verzoekers. Hun asielaanvraag was op datum van 10/10/2006 reeds beëindigd.

Artikel 77§ 2 van de wet van 15/09/2006 heeft betrekking op artikel 51 /8 van de wet van 15/12/1980 en m.n. op de mogelijkheid om een tweede asielaanvraag in te dienen.

Ook dit was niet het geval voor verzoekers die geen tweede asielaanvraag hebben ingediend.

De door verwerende partij ingeroepen bepaling betreft een overgangsbepaling die enkel en alleen betrekking heeft op de wijzigingen aangebracht aan de asielprocedure en de nieuwe bepalingen inzake de subsidiaire bescherming.

De door verwerende partij ingeroepen overgangsbepaling heeft echter geen implicaties op aanvragen gegrond op artikel 9, lid 3 van de wet van 15/12/1980 (Vreemdelingenwet), die ingediend werden voordat er wijzigingen werden aangebracht aan de Vreemdelingenwet.

De wet van 15/09/2006 wijzigde immers ook grondig artikel 9 e.v. van de Vreemdelingenwet:

Art 3. (...) Ook m.b.t. deze wijziging voorzag de wet van 15/09/2006 overgangsbepalingen:

Art. 76.(...) Deze trad pas in werking op 1/06/2007.

Uit de parlementaire stukken blijkt duidelijk dat de op dat ogenblik hangende aanvragen ingediend op grond van artikel 9, lid 3 Vw. niet behandeld worden volgens de regels bepaald in artikel 9 bis en 9 ter van de Vreemdelingenwet (Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, 125)

De aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9,lid 3 Vreemdelingenwet moet behandeld worden overeenkomstig de oude regeling, wat impliceert dat verzoekers wel degelijk ter ondersteuning van hun aanvraag zich kunnen beroepen op de vrees voor hun leven in het geval zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst of van verblijf en op hun behoefte aan internationale bescherming.

Het middel is gegrond. (...)"

2.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.10. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van (oud) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van (oud) artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.11. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.12. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

2.13. De bewuste passage uit de bestreden beslissing waarop het eerste onderdeel van het tweede middel betrekking heeft, stelt het volgende:

“(...) Bovendien dient opgemerkt te worden dat mevrouw N. reeds in aanraking gekomen is met de ordediensten omwille van zwartwerk (PV nr. OV.L... opgemaakt op 07/12/2005). Mede hierdoor kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. (...)”

2.14. De passage uit de bestreden beslissing kan enkel gezien worden als een overtollig motief, hetgeen blijkt uit de term “bovendien”. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (R.v.St., nr. 102.836, 23 januari 2002). Ten overvloede stelt de Raad vast dat deze overweging in de bestreden beslissing geen betrekking heeft op de buitengewone omstandigheden die de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België verantwoorden. De overweging betreft de eventuele gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf, een gunstmaatregel waarbij de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.15. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden van 22 december 2003 gewag maken van de voorbereidingen voor de Europese Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Verzoekers beweren onder andere in hun aanvraag dat zij in aanmerking zouden komen voor deze subsidiaire bescherming.

2.16. In zijn beslissing antwoordt de gemachtigde van de minister hierop door te verwijzen naar voormelde Europese Richtlijn en naar de wijze waarop deze in de Belgische wetgeving werd omgezet, met inbegrip van de overgangsbepalingen. Hiermee wil de gemachtigde van de minister verzoekers informeren over de te volgen procedure wanneer zij alsnog een onderzoek zouden wensen over hun behoefte aan internationale bescherming.

2.17. De bestreden beslissing onderzoekt vervolgens de door verzoekers in hun aanvraag opgeworpen problemen in geval van terugkeer naar hun herkomstland. Na dit onderzoek, dat werd gevoerd *“in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980”* wordt vastgesteld: *“Gezien de verzoekers geen enkel nieuw persoonlijk element toevoegen met betrekking tot hun persoonlijke situatie in hun land van herkomst aan de elementen die zij reeds tijdens de asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties, wettigen de elementen ter ondersteuning van het huidig verzoek om machtiging tot verblijf bijgevolge geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Deze vaststelling laat ons dan ook niet toe om te veronderstellen dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar via de gewone procedure,*

namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats, een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

2.18. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen foutieve of niet afdoende argumentatie bevat, louter door te stellen dat voor het verkrijgen van een statuut inzake internationale bescherming een afzonderlijke procedure bestaat. De Raad stelt vast dat verzoekers geen inhoudelijke kritiek uiten op de beoordeling in de bestreden beslissing van hun vrees bij terugkeer naar hun land van oorsprong in het licht van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet .

2.19. In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift beweren, blijkt uit de bestreden beslissing dat hun aanvraag wel degelijk overeenkomstig het (oude) artikel 9, derde lid, van de vreemdelingenwet behandeld werd.

Het tweede onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.